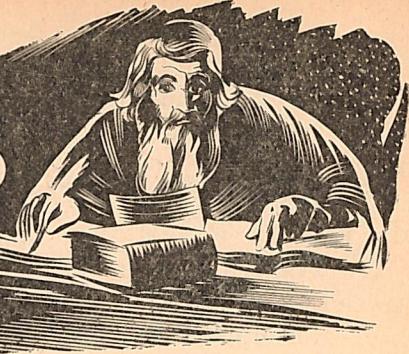

ЧУДНИЯ МОНАХЪ

Тихиятъ есененъ вътрешъ съскаше въ низкитѣ хрости край пжтя, подбираше капналиятѣ златни листа и ги отвѣваше надолу по стрѣмнината.

По пустия планински пжть вървѣше единъ монахъ. Той стѫпваше съ твърди отсѣчени крачки, като човѣкъ свикналъ на пжтуване, весело размахваше подшилената си дрѣнова тояга, почукваше съ нея камънитѣ край пжтя и едва чуто тананикаше нѣкаква черковна пѣсень.

Не се ли плашеше този скитникъ отъ самотата на планината и отъ настѫпващата вечеръ? Не се ли грижеше да стигне часъ по скоро въ манастира и да почине въ килията си?

Неговата килия бѣше много далечъ, на брѣга на Бѣло-море, а съ планинската самотностъ отъ години бѣ навикналъ. Толкова време вече скиташе по планинитѣ, срѣщаше добро и зло. Радостно и тѣжно се мѣняха днитѣ. Пла-

нинскитѣ пжтеки и сѣнкитѣ на дърветата му бѣха станали най-добри приятели. А дивитѣ звѣрове се смиряваха предъ него, като кротки кучета. Сякашъ и тѣ разбираха, че този скитникъ е Божи пратеникъ.

Монахътъ се отби настрана отъ пжтя, приседна до единъ глогъ, сложи торбата си на колѣнетѣ и се взрѣ въ далечнитѣ завои на пжтя. Слѣнцето вече се скриваше задъ планинскитѣ хребети. Лжчитѣ му падаха косо върху земята и обагряха всичко съ кървави цвѣтове.

Изведнажъ на пжтя се показаха нѣколцина низами. Тѣ бѣха въоржени до зѣби, яздаха охранени и гиздаво на тѣкмени коне и караха предъ себе си единъ младъ мѫжъ, обвѣрзанъ съ тежки вериги.

Монахътъ бѣрзо скочи на крака и излѣзе на пжтя. Той знаеше, че турцитѣ уважаватъ свещеницитѣ, и затова смѣло приближи до низамитѣ.

— Добъръ вечеръ!